

El binomi de la pandèmia

«El just equilibri de la balança entre salut i economia depèn del comportament de cadascú de nosaltres, no del govern»

Aquest dilluns és un dia marcat al calendari perquè s'inicia el pla de represa després d'una certa estabilització d'una segona onada Covid: la desescalada. Expressió que ha donat per a una ben trobada conversa a Twitter entre els professors Nadal i Garolera. "Amb tots els respectes i el reconeixement per l'esforç indispensable pel control per la pandèmia. Però vist el pla de desescalada, hi veig algunes contradiccions xocants i alguna ocurrència grotesca" diu Joaquim Nadal. I el professor Narcís Garolera li fa notar que "per ocurrent i grotesca, la paraula 'desescalada'. Poc que hi ha hagut cap 'escalada'..." "Doncs la gràfica és plena de pics!" replica Nadal.

Una represa, aquesta d'avui, que autoritats sanitàries i Govern presenten, però, per fases, la qual cosa evidencia que no saltarem de l'una a l'altra cada quinze dies, d'ara endavant, si no es compleixen les mesures que es considerin necessàries perquè les dades epidemiològiques evolucionin favorablement. De cadascú de nosaltres, depèn, doncs, què anirà passant.

Què se'ns permet aquesta quinzena? Amb l'obligatorietat mantinguda de ser a les 10 tothom a casa, disposarem de les terrasses de bars i restaurants al cent per cent -a Lleida s'hi deurà estar bé, amb el bo que fa!-, i, a l'interior, l'aforament es fixa un límit d'un 30%, la qual cosa ens obliga a la reserva, i és que hi hauríem de ser generosos, amb el sector de la restauració, i acompanyar-lo, perquè l'ha patida, la restricció imposada, d'una manera no gens amable. Per què ho dic?

Doncs perquè mentre el sector públic no ha tingut cap mena de pèrdua salarial, respecte d'aquells autònoms als quals si us plau, per força se'ls ha tancat el negoci, és d'obligada reflexió qüestionar-se fins a quin punt un govern els pot impedir el desenvolupament d'una activitat comercial sense que en el moment de l'ordre del pla d'execució no presenti un pla econòmic, tal com va fer el govern Merkel a Alemanya, per ajudar tots els afectats en funció de la renda de cadascú. Fet així, si hi hem de perdre, perdem-hi una mica tots i que hi hagi distribució equitativa. Justícia equitativa.

Però no només la restauració ha rebut fort. La cultura, tot i que feia quatre dies que havia estat declarada bé essencial, també s'ha vist suspesa, amb l'excepció, aquestes darreres setmanes, dels museus. Ara, en aquest primer tram d'obertura progressiva, es permet un 50% d'aforament a les sales amb un màxim de 500 persones. Però, ai las, com que aquests quinze dies el tancament perimetral dels caps de setmana es manté municipal, és de dilluns a dijous que els de fora podran seguir majoritàriament les programacions a les ciutats, que és on hi ha més oferta.

I aquesta reobertura cultural també planteja una reflexió. Per què, posem que soc de Reus, puc anar al teatre els dijous a Tarragona, però no els divendres, que ens confinen? Ens veurem compensats per l'oferta cultural que ara ens oferiran els mitjans de la Corporació, i sempre és de celebrar que els llenguatges artístics hi tinguin espais molts i bons a TV3 i a Catalunya Ràdio, però quan els qui ens governen ens donen ordres, estaria bé que ens les acompanyessin dels perquè. Per què, dijous, sí; i divendres, no?

Gestionar la pandèmia no ha de ser gens fàcil. Qui governa no ho fa mai al gust de tothom, però en aquest segon rebrot de la Covid ja tenim marge per comparar que potser comencen a pagar justos per pecadors. Si el sector de la restauració o els espais culturals havien complert amb totes les indicacions arran de la primera obertura i han tornat a estar tancats perquè han estat, potser, clients i públic els qui no han acabat de fer del tot bon dat, per què n'han de pagar les conseqüències sense ingressos avui no i demà tampoc?

En la gestió de la pandèmia està en joc el just equilibri entre salut i economia: mantenir el virus sota control sense que l'economia de segons quins sectors se'n ressenti tan greument. I com es fa això? D'entrada amb ordres clares de govern i sense contradiccions, que vol dir deure's, tots els membres de l'executiu, al sentit institucional que la responsabilitat demana, sota l'autoritat de qui el presideix, el Govern, que ara recau en el vicepresident. Altrament, davant tant de recel i davant de tanta contradicció interna, com volen que els sigui corresposta la responsabilitat que demanen als ciutadans? No s'ho pregunten això? Posem-hi, cadascú de nosaltres, molt de la nostra part. Que quan tot aquest malson s'acabi no ens hàgim de lamentar d'un fracàs triomfal.